

TREBALL

ano : 1960

MINISTERIO
DE CULTURA

MINISTERIO
DE CULTURA

Faint, illegible text visible along the right edge of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 210 - Barcelona, gener del 1960

Preu : 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 29, 39 i 43 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

També emet de les 7 a les 7 i mitja del matí per ones curtes de 27, 28 i 30 metres.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

EL CAMI PER ACABAR PACIFICAMENT AMB LA DICTADURA

En passar el llindar del 1960, les conseqüències catastròfiques del « pla d'estabilització » es fan sentir fortament.

Els ingressos setmanals de la majoria dels treballadors s'han reduït sovint a menys de la meitat a causa de la supressió d'hores extraordinàries i la gran disminució o supressió pràctica de les primes. El Decret governamental instituint el subsidi d'atur forçós i autoritzant els acomiadaments ha provocat una ràpida extensió de l'atur forçós total a parcial. I mentre alguns parats obtenen quantitats irrisòries com subsidi, el més gran nombre no té dret a cap subsidi en tant que « treballadors eventuais ».

Aquesta situació recau sobre la indústria, l'agricultura i el comerç, produint un cercle infernal que agreuja constantment el nivell de vida de les masses treballadores i arruïna amplis sectors de la pagesia i de la burgesia no monopolista, intensificant els estralls de la crisi econòmica amb la corresponent seqüela de lletres protestades, fallides i suspensions de pagaments.

Però, simultàneament, a l'altra cara d'aquest costat negre de la medalla es veuen lluïssors prometedores d'accions populars per a posar fi a la causa principal d'aquest mals. S'observa un estat de consciència popular més decidit a acabar amb la dictadura.

Les oficines patronals, el sindicats i la magistratura del treball són envaïdes per comissions obreres cada dia més nombroses que hi presenten reclamacions i protestes, portant amb elles una manifestació de la unitat de la classe obrera, en la qual han de recolzar les pròximes grans accions.

En el curs del 1959 la intel·lectualitat espanyola ha pres posició obertament presentant al Ministre de Justícia la coneguda petició d'amnistia general i pronunciant-se a favor de les idees de reconciliació nacional.

Entre altres coses, l'esclat de la campanya popular de boicot a « La Vanguardia » en rèplica a la provocació del seu director franquista, Galinsoga, prova per la participació que hi tenen amplis sectors de la burgesia nacional que el malestar imperant en aquests medis busca també la manera de convertir-se en acció.

Es en mia de tot això que, a les darreries del 1959, s'ha estès entre totes les capes de la població una remor profunda, traginant la idea que l'any encetat ens ha de dur grans novetats, que ha de ser l'any de la caiguda de la dictadura.

No anem a fer vaticinis, ni a posar terminis. Aquests no depenen de la voluntat o de l'esperança soles, sinó de la capacitat de convertir en acció aquestes voluntat i esperança.

Tanmateix, la sensació que remou les masses populars i aviva llur confiança representa una disposició combatent més ben orientada i decidida que anteriorment.

L'« així no es pot continuar » d'aquests anys passats s'ha convertit ara en un « cal acabar amb la dictadura ». I aquesta voluntat recolza en esdeveniments que, en el curs del 1959, han impulsat condicions favorables per al desenrotllament d'accions decisives per part de l'oposició.

Entre aquests esdeveniments, cal destacar l'agitació i la mobilització realitzades entorn de la vaga nacional. Llur importància fou assenyalada per la Resolució Política del Comitè Central del P.S.U., d'agost passat, dient: « **La vaga nacional pacífica de 24 hores, entorn de la qual s'ha aconseguit una ampla coincidència i unitat d'acció de la majoria de les forces polítiques del país, mostra a tots els espanyols el veritable camí a seguir, pel qual és possible acabar amb la dictadura i assegurar la transició pacífica a un règim de llibertat** ».

La importància de la coincidència entorn de la vaga nacional no pogué ser apreciada amb tot l'abast abans del 18 de juny. Però, després, les masses populars han anat assimilant les nostres explicacions i copçant les grans possibilitats que anuncien aquests primers passos d'unitat d'acció.

La confiança de les masses populars en la proximitat d'accions decisives contra la dictadura no es pot separar del fet que la campanya entorn de la vaga nacional ha posat de relleu que la unitat d'acció de les forces antifranquistes ha avançat considerablement i, ensem, les ha ensenyat el camí pel qual llurs esperances d'acabar amb la dictadura es poden convertir en realitat d'una manera pacífica.

D'altra banda, arran del viatge del ca-

marada Jrujtxov als Estats Units, els canvis que s'estan operant en la situació internacional han aparegut clarament davant de les masses. Aquestes comprenen que la consolidació de la pau mundial i el progrés de les idees de coexistència pacífica, consegüentment defensades per la Unió Soviètica, afavoreixen el desenrotllament de les forces democràtiques i estimulen en el nostre país els corrents d'unitat de totes les forces antifranquistes.

Els esdeveniments interns i exteriors que han tingut lloc en 1959 justifiquen la confiança de les masses populars i llur exaltació fins la punt d'esperar canvis en el curs d'enguany. Cal, però, que aquesta exaltació no quedi en manifestacions d'entusiasme. Cal que sigui una palanca amb la qual somoure noves forces i energies populars, unint-les i organitzant-les per a l'acció.

La idea de la vaga nacional marca el camí pel qual es pot acabar pacíficament amb la dictadura i fer que Espanya resplandeixi amb un règim de llibertat, de progrés econòmic, polític i social.

La mobilització de la classe obrera i de les més amples masses de la població contra les catastròfiques conseqüències del « pla d'estabilització » ha d'anar acompanyada de protestes i accions contra les seves repercussions immediates.

I al mateix temps, s'ha d'acompanyar amb l'explicació constant que, a través d'aquestes accions i protestes, cal reforçar la unitat obrera i de les masses populars, preparant així les condicions propícies per a la vaga nacional, com camí a través del qual s'arribarà a l'enderrocament de la dictadura.

LA RESPOSTA DE LA CLASSE OBRERA

La classe obrera ha comprés que existeix un mitjà autènticament real per a defensar-se de les conseqüències del « Pla d'estabilització ». Aquest mitjà és la lluita. L'extensa cadena d'accions sostingudes pels treballadors de nombroses empreses contra la reducció de les retribucions salarials, contra els comiats i l'atur forçós, constitueix una resposta, la primera resposta, de la classe obrera.

Aquestes lluites parcials han demostrat que és possible fer front a l'ofensiva desencadenada contra els treballadors pel Govern i els grans capitalistes, i que és possible fer-ho amb èxit, sobretot si l'acció es manté amb la deguda fermesa i unitat i amb una certa organització. Els obrers de l'ENASA, els gravadors de l'Espanya Industrial, els treballadors del Gas i d'altres nombroses empreses, poden donar fe d'aquesta afirmació. Amb llur lluita decidida obligaren les Empreses i els Jerar-

ques a rectificar decisions que lesionaven els interessos dels treballadors.

Aquests exemples han de servir de poderós estímul als obrers d'altres empreses per a respondre a l'acte negant-se a acceptar qualsevol reducció de salaris o d'altre tipus que es pugui intentar contra ells.

En quant a com organitzar aquesta resistència, quines formes utilitzar per a la lluita, també les accions d'aquest període ens brinden valuoses experiències de combinació de mitjans legals i extra-legals, que valen totalment per al moment present.

Veiem-ne algunes :

En nombrosos casos, els treballadors han recolzat llur lluita en l'aparell sindical de les empreses. Al Gas, per exemple, l'enèrgica reacció de protesta dels obrers, al suprimir-se'ls el plus de 200 pessetes que percebien, va obligar el Jurat d'Em-

(Passa a la pàgina 2.)

ELS PRESOS S'ADRECEN AL POBLE CATALA

El passat mes de novembre els presos polítics van redactar el següent missatge, adreçat al poble català :

« Els presos polítics catalans que, junt amb els nostres germans de cautiveri de tot Espanya, hem signat recentment un document adreçat a l'opinió espanyola i internacional, sentim la necessitat d'enviar un missatge particular a la classe obrera i als pagesos catalans, als intel·lectuals i a les joves generacions universitàries, a tot el nostre poble, per a expressar la nostra profunda gratitud per tot el que a Catalunya s'ha realitzat en favor de l'amnistia i, ensem, per a demanar a tots que l'esforç sigui continuat, que es multipliqui l'acció unida i coordinada de tots els catalans entorn d'aquesta qüestió essencial de la completa Amnistia per als presos i exiliats polítics.

« Sabem que el poble català, com els

altres pobles d'Espanya, sent cada dia amb més angoixa la urgència de restablir la convivència nacional amb el respecte mutu i la normalitat ciutadana trencada per la tragèdia de la guerra civil.

« Com ho han escrit les figures senyeres de la intel·lectualitat espanyola en la petició d'Amnistia al Ministre de Justícia, Sr. Iturmendi: « **Ha arribat el temps de guarir les darreres ferides. Els obstacles que impideixen la reconciliació dels espanyols han de ser eliminats. Nosaltres pensem que l'Amnistia per a tots els presos polítics i exiliats seria un pas molt necessari i eficaç per aquest camí.** »

« Ha arribat l'hora de cancel·lar les divisions, els odis i rencors ; ha arribat l'hora que els presos i exiliats polítics siguem reintegrats a les tasques de la Pàtria; que es posi fi al nostre prolongat empenonament (la majoria de nosaltres por-

LA RESPOSTA DE LA CLASSE OBRERA

(Ve de la primera pàgina)

presa, trencant amb les seves vacil·lacions, a defensar les demandes obreres fins obtenir un èxit complet. El secret està en què els treballadors romangueren estretament lligats amb el Jurat durant tota l'acció imprimint-li llurs entusiasme i decisió i aportant-li recolzament. En altres casos, els obrers han designat comissions, amb els enllaços o sense aquests, que han defensat les peticions de llurs companys davant de les Empreses, en els sindicats o en la magistratura del treball. Els treballadors tèxtils de la casa « Fills de J. Jimenez » aconseguiren així impedir el comiat del 50 per cent del personal de plantilla.

Els obrers de l'Espanya Industrial i altres empreses han afegit una modalitat que consisteix en presentar-se en massa als sindicats per a formular-hi llurs reivindicacions. Aquesta forma d'acció, de gran eficàcia, és ja l'embrió de la manifestació pacífica i, en aquest període, ha assolit una gran amplària. Els obrers de la Seidoux, de Sabadell, ja l'han utilitzada.

En altres accions, el procediment seuit pels treballadors ha estat el de recollir signatures. Aquesta forma legal no ha perdut actualitat ni per a les accions diàries ni per altres de més envergadura.

Per exemple podria ser motiu d'una recollida de signatures per tot el país l'**exigir que per vuit hores de treball se'ns pagui el mateix salari — compreses les hores extraordinàries, primes i gratificacions, etc. — que percebem anteriorment**, o bé, davant el baix nivell dels salaris i l'encaïment del cost de la vida, **demanar una elevació general de tots els salaris i sous.**

Una gran campanya en aquest sentit, que fes arribar al govern desenes de milers de plects amb milions de signatures de treballadors de tot Espanya, podria obligar el Govern a decretar un augment general de salaris com ho va haver de fer el novembre del 1956.

Junt amb totes aquestes formes de lluita, que es poden enriquir cada dia amb la iniciativa de les masses, els treballadors no podem renunciar, quant altres mètodes no donen el resultat volgut, a utilitzar el treball lent, els aturs parcials de 10 - 15 minuts, ni l'arma poderosa de la classe obrera, legal en qualsevol país, com és la vaga.

En relació amb el gravíssim problema

que avui angoixa les nostres llars, en una ja tràgica realitat, en altres com amenaça imminent: els comiats i l'atur forçós; tots els treballadors, afectats o no, hem de replicar enèrgicament i inequívocament demostrant que no estem disposats a deixar-nos enganjar per les maniobres franquistes. El cínic decret d'Assegurança d'atur forçós no significa altra cosa que deixar mans lliures a les empreses per acomiadar llur pesonal i condemnar desenes milers de treballadors a viure — en el millor dels casos — amb un subsidi misèrrim, que no arriba ni al salari base.

Hem d'oposar-nos en cada empresa a tota mena d'acomiadaments i exigir l'establiment d'una assegurança d'atur forçós, equivalent com a mínim al salari base, amb plus familiar, per tot el temps que duri el desempleu.

Les protestes, la resistència a abandonar els llocs de treball, les comissions als sindicats i autoritats i sobretot les manifestacions de parats i de dones amb llurs fills, organitzades a les barriades, poden ser formes capaces de donar eficàcia a la lluita i d'arrencar concessions al govern.

Totes les accions contra les conseqüències del « pla d'estabilització » adquireixen doble valor i eficàcia si estan organitzades, si són un exponent de la unitat dels treballadors. L'existència de comissions o comitès unitaris en les empreses, integrats pels enllaços sindicals i vocals honestos dels Jurats d'Empresa amb altres treballadors sense distinció de tendències, són una garantia per a l'organització i el sosteniment de qualsevol acció. Els treballadors més conscients s'han de plantejar sense esperar més la creació d'aquestes comissions unitàries.

L'acció, la unitat i l'organització, són els tres puntals principals sobre els quals ha de recolzar la nostra lluita, la resposta de la classe obrera ja iniciada i que s'ha de generalitzar adquirint una gran envergadura en les setmanes que s'atancen.

Eleva el nivell de la lluita multiplicant a l'infinit les accions de la classe obrera, cohesionant entre ella aquestes accions i objectius, lligant els diferents comitès d'empresa fins l'àmbit local ; tot això és una necessitat immediata i exigeix un esforç decisiu de la classe obrera. Tot això crearà les condicions per arribar a la vaga nacional, únic mitjà real d'acabar amb la dictadura, responsable dels mals que aqueixen el nostre poble.

tem 12 - 14 - 16 i fins 20 anys de presó); que acabí el calvari de les nostres turmentades famílies; que tornin a la llar, a la terra que els veié nàixer, les desenes de milers d'exiliats, entre els quals fills eminents del poble català, com el mestre Pau Casals.

« La promulgació de l'amnistia per als presos i exiliats polítics sense discriminacions serà un pas decisiu cap al restabliment de la unitat nacional i de la concòrdia tan necessàries, propiciant el clima de pau interior imprescindible per a abordar de manera constructiva els greus problemes que el present històric planteja a la família hispana.

« Per això, la consecució de l'Amnistia té un valor de molt superior transcendència i significació que el del seu elevat contingut sentimental i de justícia, tot i ser aquest tan important.

« Estem segurs que el poble català, els seus homes i dones més actius, la seva admirable joventut, qualssevol que siguin les diferències de llurs opinions polítiques, concepcions filosòfiques i creences religioses, sabran estendre per tot Catalunya el clam unànime en favor de l'Amnistia, portant-lo a les fàbriques, al camp, a la Universitat, als Col·legis d'Advocats i altres Col·legis i Associacions professionals, als centres catòlics i ierarquies eclesiàstiques, als centres culturals i esportius, a tot arreu.

« L'acció múltiple, unida i estretament coordinada, organitzada, coïncident en l'assoliment de tan vital i noble propòsit, contribuirà eficaçment a vèncer les barreres de la intolerància, impedirà que prosperin les maniobres governamentals tendents a frenar la poderosa exigència nacional i internacional d'Amnistia mitjançant revisions i gràcies individuals, limitades i discriminatòries.

« Quan s'obrin les portes de les presons dels presos polítics, quan les fronteres s'obrin als exiliats, començaran a restanyar-se les ferides encara sagnants a l'entranya mateix de Catalunya i d'Espanya.

« A través dels murs de les presons van la nostra estima i la nostra esperança vers el poble, del qual res ni ningú no ha pogut ni podrà separar-nos. »

INDIGNA ACTITUD DE L'EMBAIXADA IANQUI

« Unitat », periòdic del P.S.U., editat per l'organització de Barcelona, publica en el número 8 (desembre del 1959) la nota seüent :

« Una comissió de dones de diversos indrets d'Espanya va entregar a l'Embaixada americana una carta i plects de signatures adreçats al President Eisenhower, demanant que en les conversacions amb el generalíssim intercedís en favor de l'amnistia per a tots els presos polítics espanyols.

« Els membres de l'Embaixada, no solament van interceptar la carta, sinó que van entregar l'esmentada comissió a la policia espanyola.

« Les components d'aquesta comissió, entre les quals figuraven dues dones de Barcelona, es troben detingudes des del dia 18.

« Això ens mostra un cop més la contradicció entre els ideals de llibertat i democràcia que pretenen defensar les potències occidentals i llur comportament real. »

(Ve de la darrera pàgina.)

mera etapa funcionaria un organisme mixte, format per representants de la indústria i del govern, encarregat d'indemnitzar la maquinària destruïda i de resoldre els problemes socials que en derivin; però durant la segona etapa la « Fundació Tèxtil Cotonera » seria totpoderosa.

Si bé l'adhesió al Pla seria voluntària, aquest reclama que, un cop aprovat pel Govern, « es dongui a les empreses un termini de tres mesos per a inscriure's i sol·licitar la destrucció de la maquinària », descobrint així el propòsit dels seus autors de pressionar sobre els petits fabricants, en un moment en què es troben al bord de la fallida, per què s'acullin el Pla sense cap garantia de poder participar després a la renovació de l'utilitatge.

Aquesta intenció dels autors del Pla es manifesta clarament en un dels paràgrafs del text publicat en el qual es diu: « **Està concebut (el Pla) amb aquestes línies generals (de la política d'estabilització) que tracten d'eliminar de la vida del país tant els factors d'improductivitat dintre de les empreses, com les mateixes unitats d'exploatació que es poden considerar anti-econòmiques** ».

Per als petits fabricants el Pla és, doncs una oferta d'abandonament voluntari del gremi. Si no fos així, per què no es dona prioritat per a comprar maquinària nova a aquells que acceptin de destruir la vella? Per als petits, no existiria cap possibilitat de renovar llurs màquines.

La suma de quatre a cinc mil milions de pessetes que es consideren « necessaris en breu termini per a modernitzar, posar al dia i amiliar la indústria tèxtil », no poden ser reunits en les condicions actuals per la projectada « Fundació Tèxtil Cotonera ». D'altra banda les divises estrangeres segueixen sotmeses a control i és utòpic pensar que els cotoners obtindran les que es necessiten per a dur a terme una transformació completa de la indústria. I les que puquin obtenir, poques o moltes, seran acaparades pels grans fabricants, és a dir, pels que ja tenen maquinària moderna.

Adhuc si el Govern l'aproves i accedís a indemnitzar la maquinària destruïda amb els fons de la Delegació del Cotó, el Pla correria el perill de quedar-se encallat en la primera etapa. Es més, tot indica que els grans fabricants que l'apadrinen són conscients del caràcter utòpic de la segona part del Pla i que llur objectiu real es limita a aconseguir l'eliminació de la molesta competència dels que acceptin la destrucció de llurs màquines.

La mala fe dels autors del Pla es denuncia clarament quan tracten de presentar com inevitable la desaparició immediata de les petites indústries. La idea que solament poden subsistir les grans empreses capaces de competir amb les estrangeres és totalment falsa. Es certa si segueix imperant la dictadura dels monopolis i se supedita el comerç exterior i la vida econòmica del país als interessos de les potències imperialistes. Però amb un règim democràtic que fes una política nacional s'obriria una llarga etapa de prosperitat a les empreses en general, grans i petites.

A Espanya, el consum mitjà de teixits per habitant no arriba a 4 quilos, mentre a França o Txecoslovàquia supera els 8

A TOTS ELS TREBALLADORS, A TOTS ELS DEMOCRATES DELS PAISOS CAPITALISTES D'EUROPA

Els dies del 21 al 24 de novembre darrer es va celebrar a Roma una reunió de representants dels Partits Comunistes dels països capitalistes d'Europa.

Hi assistiren representants dels Partits Comunistes: d'Alemanya, Àustria, Bèlgica, Dinamarca, Espanya, Finlàndia, França, Gran Bretanya, Grècia, Itàlia, Luxemburg, Noruega, Països Baixos, Portugal, Sant Marino, Suècia i Suïssa.

Després d'un ampli intercanvi d'idees i punts de vista sobre els problemes de la unitat de la classe obrera i de les masses populars en la lluita per la pau, per la defensa i renovació de la democràcia i pel benestar dels treballadors, es va aprovar una **Crida a tots els treballadors i a tots els demòcrates dels països capitalistes d'Europa**, datada del 25 de novembre i amb la signatura de tots els partits esmentats.

La Crida destaca el fet que els canvis que s'estan produint en la situació internacional poden dur a la liquidació de la guerra freda i a l'establiment de relacions internacionals fundades en la confiança recíproca, la igualtat de drets, la coexistència i l'emulació pacífiques.

I després de demanar que s'exigeixi la supressió de bases militars estrangeres en els nostres països i que es lluiti per la prohibició de les armes atòmiques i pel desarmament general i total, entre altres coses, la Crida expressa la confiança que « **les preferències polítiques, les creences religioses, no haurien d'impedir que els homes es trobin units per fer que la guerra esdevinqui impossible per sempre més** ».

En un altre apartat, es refereix a la persistència de dictadures feixistes a Espanya

quilos. Una política democràtica que elevés el nivell de vida de les masses populars ampliaria notablement el mercat interior i les fàbriques existents resultarien insuficients encara que totes modernitzessin llurs instruments i mètodes de producció. I a més, el comerç amb els països socialistes i altres Estats, amb els quals avui no es comercia, oferiria amoles possibilitats d'exportació als teixits espanyols.

Però els autors del Pla no volen un mercat més gran sinó un més aran monopoli del mercat existent, que és per ells la via més assegurada per obtenir el màxim benefici. No és casual que el Pla hagi estat publicat amb les signatures de Domingo Valls i Taberner i J. M. Bulto i Marquès, i que entre els components de la comissió gestora figurin Bertrand i Mata, Botei i Riera, Ballbé i Prunès, Riba i Ortinez i altres destacats industrials catalans, membres de l'oligarquia financera.

Els petits industrials cotoners, que no han tingut art ni part en l'elaboració del Pla, no picaran a l'am que se'ls ofereix. Junt amb els vint-i-tants mils d'obres que quedarien en atur forçós; junt amb les desenes de milers de famílies, la vida de les quals està lligada a la prosperitat de la indústria tèxtil; junt amb tot el poble igualment explotat pels monopolis, els petits fabricants cotoners buscaran la solució a llurs problemes, actuant a favor d'un canvi democràtic que obri les vies del progrés i del benestar a totes les capes de la població dels pobles d'Espanya.

i Portugal, al règim reaccionari de Grècia i d'Alemanya, així com a la instauració del poder personal a França, denunciant el paper de l'alta banca i dels monopolis en l'escomesa que es fa sentir arreu contra les llibertats democràtiques. Els Partits Comunistes criden els treballadors i demòcrates de l'Europa capitalista a realitzar poderoses campanyes per la llibertat dels demòcrates grecs, espanyols i portuguesos, en defensa dels militants dels moviments d'alliberament nacional de les colònies, per què sigui aixecada la prohibició del Partit Comunista d'Alemanya occidental i, en general, per la defensa de la democràcia

A continuació, la Crida denuncia el fet que, mentre un grapat de privilegiats monopolistes acumula riqueses enormes, la situació material d'amples capes de la població empitiora cada cop més, l'atur forçós s'estén i milions d'obres i pagesos es veuen obligats a abandonar llur pàtria per anar a treballar a l'estranger en condicions ben sovint inhumanes.

« **Aquesta situació — diu la Crida — tendeix a agreujar-se degut a la concentració cada vegada més ràpida del capital financer també en l'escala internacional. El Mercat comú europeu, la zona de lliure convi, no són solament instruments dels monopolis per a pillar l'economia nacional de cada país: condueixen ensems al desfermament d'una guerra econòmica i comercial entre els nostres països, amb la qual cosa s'agreuia la situació material dels nostres pobles** ».

La Crida s'adreça particularment als treballadors demanant-los que uneixin llur acció en cada país i en escala internacional contra l'atur forçós, pel ple empleu, per l'augment dels salaris, per millorament dels sistemes d'assegurança social, per la igualtat de drets de les dones i dels joves treballadors, per a menar conjuntament una gran campanya internacional **per tal de conquistar la setmana de 40 hores sense cap disminució dels salaris**.

A continuació, insisteix en la necessitat de la unitat i s'adreça concretament als treballadors cristians i social-demòcrates, invitant-los a deixar de banda prejudicis i discrepàncies d'opinió per tal d'unir les forces de la classe obrera i de la democràcia en la defensa dels interessos comuns.

I afirmant que els comunistes posen llur força al servei de llurs pobles i nacions, continua precisant que aquesta força esteva en la fidelitat a llur doctrina, als principis del marxisme-leninisme, principis que s'han manifestat com els més eficaços al servei de l'alliberament humà i que permeten de realitzar plenament la capacitat de l'home per conèixer el món i per transformar-lo. Aquesta força rau també en la solidaritat indefectible, basada en l'internacionalisme proletari, entre tots els partits comunistes i, en primer lloc, amb el gran Partit Comunista de la Unió Soviètica.

La Crida acaba dient:

« **Treballadors, demòcrates dels països capitalistes d'Europa, escolteu la crida dels comunistes:**

« **En la lluita per consolidar la pau, pel progrés i la renovació de la democràcia, pel benestar dels treballadors i per un esdevenidor radiant, UNIM-NOS!** ».

EL PLA DE REORGANITZACIÓ DE LA INDÚSTRIA TEXTIL COTONERA

Durant els dos darrers mesos de l'any tot just acabat, la gran premsa ha corejat amb insistència el « Pla de reorganització de la indústria tèxtil cotonera », entregat al Ministre del Comerç, a Barcelona, per una comissió d'industrials del ram.

El Pla, després d'assenyalar que la mitjana de consum de cotó per habitant és avui més baixa que la dels anys 1931-'935, analitza la situació actual de la nostra indústria tèxtil cotonera en relació amb la dels altres països membres de l'O.E.C.E. i fa les següents constatacions, entre altres :

- que la indústria cotonera espanyola està més fragmentada;
- que les seves màquines són més velles;
- que la seva productivitat és inferior en un 53 per cent;
- i que pesen damunt seu impostos més feixucs.

En conseqüència — diu el Pla — si no es transforma profundament, la nostra indústria no podrà competir amb la dels països de l'O.E.C.E. i desapareixerà. Per això cal «...crear condicions adequades per què, tant en la filatura com en els teixits, les unitats de producció siguin rentables, tant des del punt de vista nacional com des del punt de vista privat ».

Per a arribar a aquestes unitats de producció rentables, el Pla reitera algunes conegudes reivindicacions tèxtils — cotó a preus internacionals, exempció d'impostos per a les exportacions de manufacturats, etc. —, i fa dos propostes que ministres i plumífers franquistes presenten com la més audaç i autèntica expressió de la política d'« estabilització » en vigor.

Aquestes propostes són les següents :

- 1 — **Destrucció, mitjançant compensació, de la maquinària antieconòmica, e valuada provisionalment en 500,000 fusos i 20,000 telers.**
- 2 — **Creació d'una associació dita « Fundació Tèxtil Cotonera », controlada per les empreses més importants, encarregada de la financiació i compra de noves màquines.**

No es pot negar que la situació de la nostra indústria tèxtil cotonera és veritablement difícil. Els grans monopolistes s'han servit de la dictadura del General Franco per a afavorir llurs propis negocis, sacrificant altres indústries com la tèxtil — fonamentalment de patrimoni familiar —, les empreses de la qual, llevat les d'alguns oligarques, no han pogut obtenir les divises necessàries per a la renovació de les màquines.

L'escriptor Josep Pla, en un article d'encàrrec, publicat en el Nº 1161 de la Revista « Destino », deixa escapar la consideració següent: « La indústria no té la culpa de la situació en què es troba. La culpa és de les abruptes, catastròfiques condicions socials i polítiques, per les quals ha hagut de passar el país, i de les condicions econòmiques espantoses a les quals s'ha hagut de sotmetre la recuperació en els dos darrers decennis. Tot ha estat un reflexe exacte de la política del país i aquesta política ha estat allò que ha estat ». Adhuc sense nomenar ninou i potser sense proposar-s'ho, Pla assenyala ací la responsabilitat que correspon per aquesta situació a la dictadura del General Franco, la qual fa més de vint anys

que monopolitza i imposa la política del país.

A conseqüència d'aquesta política franquista, els grans bancs i els grans trustos elèctrics, siderúrgics, químics, etc..., han multiplicat varies vegades llurs capitals i llurs beneficis, però al mateix temps s'ha escanyat el mercat interior per als articles d'ampli consum i s'ha condemnat a una mort lenta els diversos negocis de la burgesia no monopolista.

I amb tot, ara, persistint amb els mateixos fins d'expoliació de totes les capes del poble, el Govern de l'oligarquia ha adoptat la malament dita « política d'estabilització », que ha de conduir a la liquidació les empreses marginals o « no rentables », a l'accelerament del procés de concentració monopolista i al reforçament il·limitat de les posicions dels monopolis estrangers en la nostra vida econòmica.

Els oligarques catalans, parents pobres de l'oligarquia financera única de tot Espanya, recolzen sense reserves el règim imperant, però lluiten abraonadament per recuperar l'avantatge que els han pres

llurs col·legues de Madrid, Bilbao i altres parts d'Espanya i per arrabassar-los, si poden, la posició dominant. El Pla de reorganització de la indústria tèxtil cotonera constitueix un intent dels nostres oligarques en aquesta direcció.

Si es compleix aquest Pla, les 1,104 fàbriques del ram existents en l'actualitat quedarien reduïdes a menys de 400, les quals formarien una associació o consorci, sota el domini dels Valls i Taberner, Muñoz Ramonet, Bertrand i Mata i altres taurons financers catalans, d'una potència semblant o superior a la dels monopolis que dicten les decisions del Govern.

El Pla assenyala que de les 855 fàbriques de teixits en funcionament, 670 compten amb menys de 100 telers, és a dir, un nombre inferior al mínim considerat indispensable per què una fàbrica de teixits sigui rentable.

L'aplicació del Pla es dividiria en dues etapes. Amb la primera es destruiria la maquinària antieconòmica i amb la segona es renovaria la maquinària. Durant la primera (Passa a la pàgina 3.)

EL BOICOT POPULAR A «LA VANGUARDIA»

El boicot a « La Vanguardia » ha adquirit, aquestes darreres setmanes sobretot, una volada extraordinària. La importància d'aquest moviment de protesta, enretat pel noble barceloní, queda definit pel fet que la premsa estrangera se n'ha tingut de fer ressò.

Cents de subscriptors s'han donat i es donen de baixa... milers de persones que la compraven ja no la compren... cases i comerços refusen de fer-hi publicitat... i la idea s'ha estès de boicotejar també a les cases que hi segueixin publicant anuncis. Tot això s'està fent a Barcelona, Lleida, Girona i altres comarques. I s'ha de seguir fent i estendre's encara més.

I quan l'ocasió es presenta, estripar-les i tarar-les, com s'ha fet a la Universitat i a les mateixes Rambles.

Aquesta ha estat la resposta de Barcelona als grollers insults als catalans del director de « La Vanguardia » i amic del dictador, Galinsoga.

Els fets que posaren en marxa aquesta protesta popular són coneguts, però recordem-los. Fa uns quants mesos el Director de « La Vanguardia » assistia a missa a la parròquia de Sant Ildefons. El fet que el sermó fos dit en català va tenir la virtut de posar-la fora de sí fins al punt de deixar el lloc que ocupava entre els fidels per a personar-se a la sacristia on, de forma violenta, va invectivar un dels capellans de la parròquia, demanant-li explicacions del perquè es feien els sermons en català.

La grolleria i la fòbia anti-catalana de Galinsoga en el curs d'aquest diàleg a la sacristia han quedat reflectides per la frase que ha donat el tom de Barcelona i que àdhuc la premsa internacional ha recollit: « **El català és una m... !** » I com signatura, en sortir, Galinsoga va deixar la seva tarja de visita... No és estrany que nombre de catalans hagin enviat per correu a Galinsoga, al carrer Pelai paquets ben embolicats d'aquesta substància mal olorant !

Val a dir que el capellà que l'havia atès no se'n sabia avenir. Tant és així que al

dia següent d'aquest inimaginable incident, el rector escrivia al director de « La Vanguardia » significant-li que no podia creure que una « tal persona » fos ell i que devia haver-hi usurpació de personalitat...

El Galinsoga va respondre amb una altra carta reafirmant la seva protesta contra els sermons en català. Les dues cartes-la del rector i la de Galinsoga-corren per Barcelona i per Catalunya reproduïdes a multicopista o copiades a mà o a màquina.

La indignació causada per l'esmentada actitud feu començar el boicot a « La Vanguardia ». Aquest boicot té un caràcter popular, tan ample, que pels locals del carrer Pelai es nota una veritable consternació.

Avui podem dir que, de fet, entorn d'aquest moviment de boicot s'està portant a terme una nova protesta contra els personatges del règim i llurs mètodes insuportables. Més enllà del « cas » Galinsoga més enllà de l'anècdota i de la grolleria d'aquest tipus, el boicot a « La Vanguardia » testimonia d'una viril reacció ciutadana contra mètodes de govern i discriminacions opressives dictatorials, a les quals cal posar fi radicalment. Entorn d'aquest boicot, les masses barcelonines expressen llur voluntat serena i decidida de fer respectar llur dret a parlar i usar la llengua nadiua d'acabar amb els inqualificables atropellaments d'aquests personatges de la dictadura que, segons sembla, pensen trobar-se en país colonial...

Es significatiu, i cal destacar-ho, que en aquesta acció ciutadana, a mesura que ha anat prenent volum, s'hagi produït una àmplia i total coincidència de capes molt heterogènies de la població, de catalans i no catalans, de les persones de caire polític més diferent.

Pot dir-se que entorn d'aquest moviment de boicot es manifesten una vegada més les forces polítiques coincidint en una acció de protesta inequívoca contra els mètodes i les persones de la dictadura.